

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a JUDr. Evy Baranovej, v právnej veci žalobcu: **H. H., s.r.o., zastúpený JUDr. J. Fůzerom, advokátom, T.**, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 19. júla 2005, č. 4876-2100/2005, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15. mája 2008, č. k. 1 S 382/2005-43, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky **z m e ň u j e** rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15. mája 2008, č.k. 1 S 382/2005-43 tak, že rozhodnutie žalovaného č. 4876-2100/2005 zo dňa 19. júla 2005 **z r u š u j e a v e c v r a c i a** žalovanému na ďalšie konanie.

Účastníkom náhradu trov konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti a následného zrušenia rozhodnutia žalovaného zo dňa 19. júla 2005, č. 4876-2100/2005. Týmto rozhodnutím bolo zamietnuté jeho odvolanie a bolo potvrdené rozhodnutie Košického samosprávneho kraja zo dňa

7. mája 2003, č. 54/2003. Prvostupňovým rozhodnutím bola žalobcovi uložená pokuta vo výške 200 000,- Sk podľa ustanovenia § 35 ods. 1 písm. a) zákona o cestnej doprave za porušenie § 2 ods. 1 zákona o cestnej doprave za protiprávne konanie, ktorého sa mal žalobca dopustiť tým, že bez platnej dopravnej licencie na vykonávanie pravidelnej autobusovej dopravy vykonával na linke T. – K. C. – K. pravidelnú autobusovú dopravu. Krajský súd dospel k záveru, že správne orgány vychádzali z dostatočne zisteného skutkového stavu veci, po právnej stránke vec správne posúdili a vo veci aj správne rozhodli. Prvostupňový súd považoval výšku uloženej pokuty za primeranú. O náhrade trov konania rozhodol tak, že neúspešnému žalobcovi nepriznal právo na náhradu trov konania.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca odvolanie a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na nové konanie a rozhodnutie. Alternatívne navrhol, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil a vyhovel podanej žalobe tak, že zruší rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňové rozhodnutie. V podanom odvolaní žalobca prakticky zopakoval tie isté dôvody ako uviedol v podanej žalobe. Uviedol, že rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu považuje za nezákonné, nakoľko vychádza z nedostatočne zisteného skutkového stavu veci a je chybné aj po právnej stránke. Ďalej uviedol, že sa nestotožňuje s právnym záverom žalovaného a prvostupňového správneho orgánu ako aj so záverom prvostupňového súdu, pokiaľ ide o výklad pravidelnej a nepravidelnej autobusovej dopravy podľa § 6 a 17 zákona č. 168/1996 Z.z. o cestnej doprave v platnom znení. Žalobca uviedol, že podľa jeho názoru jeho spoločnosť nevykonáva denno-dennú pravidelnú dopravu, ale náhodnú nepravidelnú dopravu v určitých dňoch v týždni, ktoré nie sú rovnaké v každom týždni a mesiaci. Poprel, že by prepravoval stojaceho cestujúceho, ktorý napokon v rozhodnutiach nie je konkretizovaný žiadnym menom a priezviskom a z rozhodnutí ani nevyplýva, v ktorý deň a na ktorej časti trasy mal tento cestujúci stáť. Ďalej namietal aj nezákonnosť správnych rozhodnutí pokiaľ ide o výšku uloženej pokuty. Správne orgány hneď za prvé porušenie zákona (pričom sa žalobca so záverom, že k porušeniu zákona došlo nestotožnil) uložil, pokutu v maximálnej výške. Prvostupňový súd jednostranne prevzal do rozsudku stanovisko žalovaného a neodôvodnil rozsudok svojimi právnymi úvahami a výkladom právnej normy, prečo sú námietky žalobcu nedôvodné alebo bezvýznamné. Z tohto dôvodu žalobca považuje prvostupňový rozsudok za nepreskúmateľný aj pre nedostatok dôvodov.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za vecne správny. Žalobca v odvolaní neuviedol žiadne nové

skutočnosti a tvrdenia. Z týchto dôvodov navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu, aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zmeniť tak, že rozhodnutie žalovaného zo dňa 19. júla 2005, č. 4876-2100/2005 sa zrušuje a vec sa vracia žalovanému na ďalšie konanie. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 12. marca 2009 (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

V intenciách ustanovení druhej hlavy piatej časti O.s.p. „Rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov“ sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Preskúvanie zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov v správnom súdnictve je ovládané dispozičnou zásadou (§ 249 ods. 2 O.s.p.).

Podľa § 250i ods. 1 O.s.p. pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 250i ods. 3 O.s.p. pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Odvolací súd preskúmal zákonnosť žalobou napadnutých rozhodnutí v intenciách dôvodov podaného odvolania a dospel k záveru, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil.

Z administratívneho spisu súd zistil nasledované skutočnosti:

Rozhodnutím Košického samosprávneho kraja zo dňa 7. mája 2003, č. 54/2003/6671 bola žalobcovi uložená pokuta vo výške 200 000,- Sk podľa § 35 ods. 1 písm. a) zákona č. 168/1996 Z.z. o cestnej doprave za porušenie povinností vyplývajúcich z ustanovenia § 2 ods. 1 zákona o cestnej doprave za protiprávne konanie, že bez platnej dopravnej licencie vykonával vnútroštátnu pravidelnú verejnú autobusovú dopravu na linke T. – K. C. – V. K.. Žalovaný rozhodnutím zo dňa 6. júla 2004, č. 7797-190/2004 zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Košického samosprávneho kraja č. 54/ 2003/6671 zo dňa 7. mája 2003.

Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31. mája 2005, sp. zn. 1 Sž 61/2004 bolo rozhodnutie žalovaného podľa § 250j ods. 2 písm. c) a d) O.s.p. zrušené a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie.

Žalovaný rozhodnutím zo dňa 19. júla 2005, č. 4876-2100/2005 opätovne zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zo dňa 7. mája 2003, č. 54/2003/6671.

Žalobou pôvodne doručenou na Najvyšší súd SR v Bratislave dňa 29.09.2005 žalobca sa domáhal preskúmania zákonnosti a následne zrušenia rozhodnutia žalovaného zo dňa 19. júla 2005, č. 4876-2100/2005 v spojení s prvostupňovým rozhodnutím Košického samosprávneho kraja zo dňa 7. mája 2003, č. 54/2003.

Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 19. októbra 2005, sp. zn. 4 Sž 84/2005 Najvyšší súd Slovenskej republiky postúpil vec Krajskému súdu v Bratislave.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 15. mája 2008, č.k. 1 S 382/2005-43 žalobu zamietol a žalobcovi nepriznal náhradu trov konania.

Podľa čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky je Slovenská republika zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Základom interpretácie a aplikácie čl. 1 ods. 1 je zabezpečenie materiálneho a nie formálneho právneho štátu. Ústavný súd Slovenskej republiky princíp materiálneho právneho štátu prezentoval v právnom názore: „V právnom štáte, v ktorom sú ako neoddeliteľné súčasti okrem iných stelesnené princípy, ako sú

právna istota a spravodlivosť (princíp materiálneho právneho štátu), čo možno spoľahlivo vyvodiť z čl. 1 ústavy, sa osobitný dôkaz kladie na ochranu tých práv, ktoré sú predmetom jej úpravy. Povinnosťou všetkých štátnych orgánov je zabezpečiť reálnu možnosť ich uplatnenia tými subjektmi, ktorým boli priznané.“ (I.ÚS 17/1999, Nález z 22.09.1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky 1999, s. 365; zhodne I.ÚS 44/1999. Nález z 13.10.1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky 1999, s. 382).

V judikatúre Ústavného súdu SR sa požiadavka materiálneho právneho štátu akceptovala aj v ďalšom právnom názore, podľa ktorého: „V právnom štáte, v ktorom sú ako neoddeliteľné súčasti okrem iných stelesnené také princípy, ako sú právna istota a spravodlivosť (princíp materiálneho právneho štátu, čo možno spoľahlivo vyvodiť z čl. 1 ústavy), sa osobitný dôraz kladie na ochranu tých práv, ktoré sú predmetom jej úpravy. Povinnosťou všetkých štátnych orgánov je zabezpečiť reálnu možnosť ich uplatnenia tými subjektmi, ktorým boli priznané (I.ÚS 10/98).“ (I.ÚS 54/02. Nález z 13.11.2002. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky 2002 – II. polrok, s. 750).

Základnou premisou materiálneho právneho štátu prezentuje všeobecná záväznosť práva pre všetkých. To znamená, že štátne orgány, orgány územnej samosprávy, ako aj každý jednotlivец musí konať tak, ako určuje právny poriadok.

Ustanovením čl. 1 ods. 2 ústavy sa Slovenská republika zaviazala, že uznáva a dodržiava všeobecne záväzné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná a svoje ďalšie medzinárodné záväzky.

V intenciách čl. 154c Ústavy Slovenskej republiky Európsky dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd (publikovaný pod č. 209/1992 Zb.) je súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky a má prednosť pred zákonom, ak zabezpečuje väčší rozsah ústavných práv a slobôd.

Podľa čl. 6 ods. 1 veta prvá Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

V zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva treba pojmy „trestné obvinenie“ a „práva a záväzky občianskej povahy“ pokiaľ ide o rozsah aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru vykladať autonómne od ich definovania vo vnútroštátnom právnom poriadku členských štátov dohovoru (pozri napr. rozsudok Neumeister v. Rakúsko z júla 1976).

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že trestanie za správne delikty (priestupky, správne delikty právnických osôb a správne delikty fyzických osôb – podnikateľov) musí podliehať rovnakému režimu ako trestný postih za trestné činy. Z tohto hľadiska je potrebné vykladať aj všetky záruky, ktoré sa poskytujú obvinenému z trestného činu. Hranice medzi trestnými deliktami, za ktoré ukladá trest súd a deliktami za ktoré ukladajú sankcie správne orgány, sú určené prejavom vôle zákonodarcu a nie sú odôvodnené prirodzeno-právnymi princípmi.

Keďže čl. 6 ods. 1 veta prvá dohovoru hovorí „o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia“ je podľa názoru najvyššieho súdu nevyhnutné poskytnúť záruky a práva, ktoré sú zakotvené v trestnom zákone a trestnom poriadku nielen obvinenému z trestného činu, ale aj subjektu, voči ktorému je vyvodzovaná administratívno-právna zodpovednosť.

Napokon aj Odporúčanie výboru ministrov č. R(91) pre členské štáty o správnych sankciách, ktoré bolo schválené Výborom ministrov dňa 13.02.1991 na 452. zasadnutí zástupcov ministrov odporúča vládam členských štátov, aby sa vo svojom práve aj praxi riadili zásadami, ktoré vyplývajú z tohto odporúčania. Pokiaľ ide o rozsah pôsobnosti tohto odporúčania, je v ňom uvedené, že sa vzťahuje na správne akty, ktorými sa ukladá postih za správanie, ktoré je v rozpore s uplatniteľnými pravidlami, či už ide o pokuty alebo iné opatrenia trestnej povahy bez ohľadu na to, či majú peňažnú alebo inú povahu. Tieto druhy postihu sa považujú za správne sankcie.

Podľa zásady č. 6 tohto odporúčania je nevyhnutné v rámci správneho konania vo veciach správnych sankcií poskytovať okrem záruk spravodlivého správneho konania v zmysle rezolúcie (77)31 aj pevne zavedené záruky v trestnom konaní.

V predmetnej veci, keďže ide o preskúmavanie zákonnosti rozhodnutí a postupov správnych orgánov o postihu za správny delikt s uložením peňažnej

pokuty, treba podľa názoru odvolacieho súdu aplikovať na danú vec čl. 6 ods. 1 prvá časť dohovoru.

V predmetnej veci žalobcovi bola uložená pokuta podľa § 35 ods. 1 písm. a) zákona č. 168/1996 Z.z. o cestnej doprave v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o cestnej doprave“).

Z ustanovenia § 35 ods. 4 veta prvá zákona o cestnej doprave vyplýva, že pokutu možno uložiť do jedného roku odo dňa, v ktorom sa správny orgán dozvedel o konaní podľa odseku 1; najneskôr do troch rokov odo dňa, keď k takémuto konaniu došlo.

Zákonodarca v predmetnom ustanovení stanovil subjektívnu jednoročnú prekluzívnu lehotu, ktorá plynie v rámci objektívnej trojročnej prekluzívnej lehoty.

Lehoty (či doby) uvedené v citovanom ustanovení (jednoročná subjektívna a trojročná objektívna) na uloženie sankcie za správny delikt sú prekluzívnymi (prepadnými) lehotami, na uplynutie ktorých je povinný prihliadnúť správny orgán z úradnej povinnosti (ex offio), aj keď ich uplynutie nie je účastníkom konania namietané. Žalovaný mal na preklúziu prihliadnúť pri rozhodovaní o opravnom prostriedku. Ak nestihol pokutu uložiť v lehote jedného roka, mal konanie podľa § 30 zákona č. 71/1967 Zb. zastaviť.

Z ustanovenia § 37 ods. 1 zákona o cestnej doprave vyplýva, že na konanie o správnom delikte sa vzťahujú ustanovenia zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov. Zákon o správnom konaní, podľa ktorého žalovaný postupoval, nepozná zastavenie plynutia prekluzívnej lehoty (či už jej nezačatím, spočívaním, neskončením, či prerušením jej plynutia).

Na zachovanie lehôt podľa § 35 ods. 4 zákona o cestnej doprave nestačí len v rámci nich vydať prvostupňové rozhodnutie ale je nevyhnutné, aby toto najneskôr v posledný deň uvedených lehôt nadobudlo aj právoplatnosť. Za uloženie sankcie za správny delikt je možné považovať len také rozhodnutie, ktoré je už v zásade konečné a ktorým bola právoplatne uložená povinnosť plniť. Až právoplatnosťou takéhoto rozhodnutia bola priamo dotknutá práva sféra povinného subjektu.

Prakticky všetky právne predpisy, ktoré zakotvujú postih za iný správny delikt stanovujú prekluzívne lehoty na uloženie sankcie. Časové limitovanie

právneho postihu za správny delikt má dôvody materiálne (účel sankcie je možné dosiahnuť len jej včasným uložením, sankcia uložená po uplynutí dlhej doby od protiprávneho konania stráca funkciu individuálnej i generálnej prevencie) a dôvody procesné (uplynutím dlhšej doby od spáchania protiprávneho konania sa oslabuje sila dôkazných prostriedkov).

Termín „dozvedieť sa o porušení povinnosti“ podľa § 35 ods. 1 veta prvá zákona o cestnej doprave znamená, že ide o časový okamih vedomosti správneho orgánu, príslušného na rozhodnutie o postihu za protiprávne konanie.

Pre počítanie času je prirodzeným a obvyklým počítaním spôsob označovaný „a momento ad momentum“, od okamihu k okamihu.

Z obsahu administratívneho spisu a rozhodnutí v predmetnej veci nesporne vyplýva, že Košický samosprávny kraj v Košiciach po vykonaní šetrenia sa musel dozvedieť o protiprávnom konaní žalobcu najneskôr 11.04.2003, keď začal voči žalobcovi správne konanie o uložení pokuty podľa § 35 ods. 1 písm. a) zákona o cestnej doprave. O uložení pokuty rozhodol rozhodnutím č.k. 54/2003/6671 zo dňa 7. mája 2003. Proti rozhodnutiu o uložení pokuty podal žalobca dňa 16.05.2003 odvolanie. O odvolaní žalobcu rozhodol žalovaný dňa 6. júla 2004 rozhodnutím č. 7797-190/2004 tak, že odvolanie zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil. Najvyšší súd SR rozhodnutím zo dňa 31. mája 2005, č. k. 1 Sž 61/2004 rozhodnutie žalovaného zo dňa 6. júla 2004, č. 7797/190/2004 zrušil z dôvodu nepreskúmateľnosti rozhodnutia a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Žalovaný rozhodol rozhodnutím zo dňa 19. júla 2005, č. 4876-2100/2005 opätovne tak, že odvolanie žalobcu zo dňa 18. mája 2003 zamietol a prvostupňové rozhodnutie zo dňa 7. mája 2003, č. 54/2003/6671 potvrdil.

Neušlo pozornosti odvolacieho súdu, že už v prvom prípade rozhodnutia žalovaného o odvolaní žalobcu (06.07.2004) došlo k vydaniu rozhodnutia po uplynutí jednoročnej prekluzívnej lehoty na uloženie pokuty. Na túto skutočnosť nereagoval ani najvyšší súd, keď konal prvýkrát o žalobe.

Podľa ustálenej judikatúry správne konanie prvostupňové a druhostupňové tvorí jeden celok a je skončené až právoplatnosťou druhostupňového rozhodnutia.

V predmetnej veci mal odvolací správny orgán – žalovaný právoplatne rozhodnúť o odvolaní proti rozhodnutiu zo dňa 7. mája 2003, č.k. 54/2003/6671 do 11. apríla 2004 (prvostupňové správne konanie bolo začaté 11. apríla 2003).

Správne delikty, ako už bolo vyššie uvedené, sú súčasťou právnej kategórie „trestné obvinenie“ v zmysle čl. 6 ods. 1 veta prvá, ktorá zahŕňa v prvom rade obvinenie z trestného činu a konanie o ňom. Trestný zákon zakotvil pre trestné stíhanie trestných činov v ustanovení § 96 inštitút premlčania trestného stíhania. Trestnosť činu zaniká uplynutím premlčacej doby, ktorá je 3 až 10 rokov.

Právnej úprave hmotného práva korešponduje právna úprava trestného práva procesného. Podľa § 9 ods. 1 písm. a) trestného poriadku trestné stíhanie nemožno začať a ak už bolo začaté, nemožno v ňom pokračovať a musí byť zastavené, ak je trestné stíhanie premlčané. V citovanom ustanovení je zakotvené premlčanie trestného stíhania ako prípad zániku trestnosti.

V prípravnom konaní prokurátor zastaví trestné stíhanie podľa § 215 ods. 1 písm. d) Tr. por., ak je trestné stíhanie neprípustné podľa § 9 ods. 1 Tr. por., t.j. okrem iných dôvodov aj z dôvodu premlčania trestného stíhania (§ 9 ods. 1 písm. a/ Tr. por.).

Podľa § 281 ods. 1 Tr. por. súd zastaví trestné stíhanie, ak na hlavnom pojednávaní zistí, že je tu niektorá z okolností uvedených v § 9 ods. 1 Tr. por.

Podľa § 320 ods. 1 písm. c) Tr. por. odvolací súd napadnutý rozsudok zruší a trestné stíhanie zastaví, ak zistí, že je tu niektorá z okolností, ktoré by odôvodňovali zastavenie trestného stíhania súdom prvého stupňa podľa § 281 ods. 1 alebo 2 Tr. por.

Vo všetkých vyššie citovaných prípadoch týkajúcich sa zastavenia trestného stíhania z dôvodu jeho premlčania majú ustanovenia trestných kódexov kogentný charakter. Ak Trestný poriadok zakotvuje povinnosť zastaviť trestné stíhanie (prokurátor, súd na hlavnom pojednávaní, súd na odvolacom pojednávaní), urobí tak bez návrhu, z úradnej povinnosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dospel k záveru, že ak správne delikty patria do kategórie trestných obvinení v zmysle čl. 6 ods. 1 veta prvá dohovoru, je potrebné, aby aj súd prihliadol k zániku zodpovednosti za správny

delikt z úradnej povinnosti (ex offio) bez ohľadu na skutočnosť, či zánik zodpovednosti za správny delikt v podanej žalobe na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného alebo v podanom odvolaní proti prvostupňovému rozsudku žalobca namietal. Je to nevyhnutné z hľadiska zabezpečenia zachovania jednotných právnych záruk a jednotného postupu všetkých kategórií trestných obvinení v súlade s čl. 6 ods. 1 veta prvá dohovoru.

Vzhľadom na horeuvedené dospel odvolací súd k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné podľa § 250ja ods. 3 veta prvá O.s.p. zmeniť a rozhodnutie žalovaného podľa § 250j ods. 2 písm. a) O.s.p. zrušiť a vec vrátiť žalovanému správne orgánu na ďalšie konanie.

Podľa § 250j ods. 6 O.s.p. správne orgány sú viazané názorom súdu.

O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol tak, že účastníkom nepriznal právo na náhradu trov (§ 224 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a 250k ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 12. marca 2009

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová